

MARC ARTIGAU I QUERALT

JO
ERA
EL
MÓN

DESTINO

Marc Artigau i Queralt

JO ERA EL MÓN

Edicions Destino

Queda rigorosament prohibida sense l'autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

© Marc Artigau i Queralt, 2021

© Edicions Destino, S.A., 2021

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U., 2021
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

Primera edició: febrer del 2021

ISBN: 978-84-9710-308-4

Dipòsit legal: B. 21.191-2020

Fotocomposició: Moelmo

DE L'ARIADNA

Sempre havia imaginat que tot seria diferent.

L'Ester feia estona que em mirava. I jo només sentia la música fent-me pessigolles per tot el cos. I notava com la suor del Llop li regalimava per l'esquena —aquella fortor de cos de nit d'estiu— i em deixava les mans xopes. Les meves mans petites, les ungles pintades, les seves mans grosses i dures de treballar la terra. Ets meu, Llop, suplicava en veu baixa. I la punta del nas em quedava just damunt de la seva espatlla. La mida perfecta que ens feia encaixar. I jo l'estrenyia i ell que era un negat ballant em trepitjava i no deia res.

Aleshores ens aturàvem. Ell abaixava la mirada perquè li feia vergonya. S'avergonyia de desitjar-me tant i d'aquella manera caòtica que,

pobre, no sabia explicar. I això és el que més m'agradava d'ell, aquest no saber explicar-se. Li feien nosa els sentiments. Una casa són quatre parets. El sol surt per l'est i es pon per l'oest. Tenir la certesa ja li anava bé. Però de cop i volta, un cos i el dubte, i si hagués pogut m'hauria devorat allà mateix, davant de tothom, a la plaça del Toll, no m'hauria deixat ni els ossos, i jo que me'n reia d'ell sempre que podia. Tranquil, Llop, tranquil... quan notava com em fregava l'entre-cuix a les cames. I si ja no podia més, li proposava que fuméssim un porro, d'amagat, ara que l'Ester no ens mira. I la seva cara preciosa de no entendre per què li vacil·lava.

—Llop, a casa teva no us han ensenyat a estimar.

—A cap casa n'ensenyon —em deia escurant el cubalibre i pendent del que li respondria jo. Com et brillen els ulls, pensava.

—No vull que parlem.

L'agafava de la mà i me l'enduia a la pineda que rodeja el Castell, en un dels bancs de pedra. Si hi estàvem a gust, esperàvem que claregés, amagats vora els grills. Aquesta nit no canten. Mentre la música ressonava llunyana, barrejant-se amb les veus, ell m'agafava primer de la cintura, després del cul, quasi tremolant de nervis, amb els ba-

tecs precipitats al pit, m'estirava els sostens contenint-se, i ens fèiem petons fins a deixar-nos els llavis encetats. Vermells i lluent. Un porro compartit, tres o quatre paraules i els gots de plàstic que abandonàvem al peu d'algun arbre.

—T'has tacat los pantalons, Llop.

—És de la birra.

I reia, exagerada.

—Ets un mentider.

I després tornàvem a casa. Tenia trucades perdudes de l'Ester i de mon pare, que mai no responia. Ells patien, així ho dictava la tradició. Si anàvem molt beguts, el Llop intentava tímidament col·locar-me una mà damunt del ventre i anava baixant, de mica en mica, igual que un insecte. Em resseguia les sanefes de les calces i jo, com qui no vol la cosa, li apartava els dits, i ell ja ho entenia. Mai no em va demanar res i se'n moria de ganes. ¿Vols que t'acompanyo a casa? M'ho proposava perquè estiguéssim més estona junts. És clar que sí, acompanya'm que mon pare estarà més tranquil. Teníem les boques barrejades amb el gust de l'alcohol, dels porros i dels petons. Ja no sabíem on començava una cosa i on acabava l'altra. Llavors l'abraçava per l'esquena. Saltava damunt seu i li demanava que em portés al corral al més de pressa possible: ets lo meu ta-

tano, però vigila, no faços soroll que los veïns d'aquest poble són molt xafarders. ¿I què diran si veuen una xigueta com jo amb un gegant com tu? Era noble, el Llop. Ningú podia desconfiar d'ell, potser era una mica aturat —a casa seva sempre havien deixat pixar el matxo—, i m'imagino que, quan me'n vaig anar, es va passar dies sencers sense menjar ni dormir, rastrejant cada pam del canal, anant a l'ermita de Santa Caterina, preguntant a forasters, visitant les padrines per si alguna havia vist res, qualsevol detall li serviria, arribaria fins als trossos de cal Pinya, de cal Misango. I a comissaria quan sospitessin d'ell, perquè les primeres hores tothom en sospitaria, estaria disposat a donar uns quants anys de condemna a canvi que jo aparegués.

—¿Demà vindràs al concert?

—No, no em ve de gust. —Mentia.

—¿I què fotràs, Ariadna?

Era l'únic que no s'estalviava mai ni una síl·laba del meu nom.

—Em quedaré a casa, mirant la tele, fumant... no ho sé... o potser foto lo camp per sempre més d'aquest poble o... no faré res.

—Demà passat ja haurà acabat la festa major. —I llençava la burilla d'un cigarro que s'havia encès feia tot just un moment. S'enfadava cap en-

dins, el Llop. Tot cap endins. Les ganes i la ràbia. I jo m'ho passava tan bé mirant-lo tan ofuscat.

—¿I què? —el desafiava—. La setmana que ve sirà la festa major de Juneda.

—Aquelles festes són una merda.

Començava a fer-se de dia, no tenia ganes de parlar més, i ja no vaig respondre. Me'l vaig mirar de dalt a baix i vaig somriure mentre em treia les claus de la butxaca. Descansa la borratxera. Amb la mà li vaig fer el gest d'«ens truquem», i el Llop va enfilat a poc a poc el camí fins al carrer Jardí, que és on vivia amb la seva mare des que son pare s'havia suïcidat un dilluns de Pasqua. Deien, llavors, que els d'aquella casa portaven malastrugança. A Arveda, el món imaginat i el món real sovint es confonien. El pare de l'Ester va ser qui va tombar la porta, tancada amb doble clau, perquè en Jeroni feia més de sis hores que tenia el telèfon desconnectat. Havia dit a la feina que es trobava malament i setmanes abans havia pres bé les mides. Havia anat a cal Ferrer, i havia comprat corda i ganivets. ¿Què collons li va passar pel cap, a aquell home? La tarda abans era al bar Texas bevent cerveses, opinant sense saber-ne i mirant el futbol amb els altres desemparats del poble.

El carrer Jardí.

Sempre li deia al Llop que, amb un nom així, només hi podien passar coses bones.

Aquella nit, quan em vaig estirar, el cervell em rodava i veia estels ballant o barallant-se —no ho recordo bé— al sostre de casa. Feien formes estranyíssimes, de colors estafolaris. El pare es va llevar per anar al lavabo i va treure el cap, sigil·lós, per la porta mig ajustada. Sempre la deixàvem així, de nit. Tot al seu lloc. Ja estava tranquil.

Vaig somniar que estava estirada en un mean-dre verd, d'herba alta, i un riu llarg i espès se m'enduia cap a una terra que no coneixia però em feia feliç. L'endemà em vaig llevar amb ressaca.